

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Pauli Segneri E Societate Jesu Qvadraginta Sermones

Segneri, Paolo

Dilingae, 1693

Sermo XXXII. Die Jovis post Dominicam Passionis. Qui cum sancta Marai Magdalena à peccato vult resurgere, animatur hac maximi momenti veritate, nullum, quantumvis gravissimum peccatorem esse, qui, si ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52496](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52496)

DEI amore sustinere; hæc enim tota vis excusationis est. O Peccatores Christiani! quid dicitis? an hanc excusationem probatis? Creditisne, illam vobis patrocinari & prodesse? Eia liberè igitur, & in faciem Christo dicite: si pro alio sustinere necesse foret, quod tui amore tolerandum est, non foret id usque adeo difficile, sed potius iucundum, genio gratum, inclinationi conforme, vocarique posset, *dulce amarum*. Sed pro te, ô Christe! hæc pati, insuave, acerbum & penitus amarum est. O Dedecus! ô ignominiam! an hæc in faciem Christi dicere non erubescitis? quasi verò ille, qui hinc sub velo Eucharistico latet, vos minimè audiret? Hæcine est reverentia effuso illius sanguini, hæc gratitudo sauciis illius membris debita? dicere, pro

DEO pati, dulce non esse? Ah nimium quantum patet, vos nunquam gustasse, quam suavis sit Dominus! quodsi hinc excusationi ultrà confidere placet, eia vivite deinceps, uti lubet, & libet; me enim pudet, eam porro confutare: si verò agnoscitis, eam esse vobis probrosam, ac DEO ipsi ignominiosam; quam ergo aliam excogitabitis, quo vos convertetis, quid respondebitis? Fatemini igitur, vos esse convictos, neque aliud à nobis qui peccatores sumus, opportunius consilium, arripisse, quam ut ex hoc momento in seriam vitam, & morum emendationem incumbamus, ut imminentem jam nobis æternum interitum evadamus; in quem, si, quo casu præcipitabimur, verè nobis exprobrari fatebimur: *perditio tua Israël*.

SERMO TRIGESIMUS SECUNDUS.

DIE JOVIS POST DOMINICAM PASSIONIS.

*Dixit autem ad illam: Remittuntur tibi peccata tua,
vade in pace, Luc. 7.*

12 **L** Fortunatam Magdalenam! quæ DOMINUM, tam amabilem & benignum offendit, ut unicâ animi demissione placari, & paucarum lachrima-

rum pretio conciliari se patiat: an enim, si Phariseum, in cuius domo, hæc gesta sunt, offendisset, tam facilem ab illo veniam obtenturam fuisset existimatis? poterat enim verò missella, odorum fragrantia instructa, & in lacrimas soluta flere, quantum liberat;

Ecc 2

Hom. 23.
on 50.

bat; Phariseus sanè, si eam, nec legatione præmissa, nec accessus: veniã obtentã, improvise ingredientem vidisset, cum furore ac fastu exclamasset: quæ hæc tua impudentia est, fæmina scelerata! quã fronte, huc irruis, inverecunda! an domus hæc prostibulum aut lupanar tibi videtur, quod tui similibus pateat? tunc huc ingredi? in hunc te confessum ingerere, & hominum honoratissimum conspectum subire? Faceffe hinc impudentissima, teque apage quanto-eyus, ne sordium tuarum fælore auram corumpas, cui medendo, alio quàm balsamo, & odoribus opus est. Tuas tibi habet lachrymas, ad iussa faciles, quibus non unum duntaxat amatorem decepisti. Quid? ego, tuis fidem dare blanditiis? tuis suspiriis credere? hinc te aufer ocyus, ab hisce liminibus imposterum abstine, certa me nequidem alloquium tuum, ne dum osculum, unquam admissurum. Hoc nĩ fallor, responsum à Phariseo Magdalena obtinisset, si ad illum placandum accurrisset, ut acutè D. Augustinus observavit: *si ad illius, Pharisei pedes accessisset, dicturus erat: recede à me.* Sane Phariseus, uti sacra nos pagina docet, tametsi nec verbulo irritatus, ex eo solum quòd cerneret illam humanitatem, qua Christus penitentem excepit, ingens scandalum accepit; nec alium Christi excusandi modum invenit, quàm arguendo ipsum ignorantia: *hic si esset Propheta, sciret utique, quæ qualis est mulier, qua tangis eum;* Christus tamen insuper

habito fastidioso hoc Pharisei murmure pro congenita sibi benignitate eam quanto amore excepit? quantã efficaciam defendit? quantã facilitate absolvit? nullã in culparum expiationem vel minimã penã inflicta. Nec hoc contentus, illam ad tam singularis amicitia, & necessitudinis gradum evexit, ut si solam DEI matrem MARIAM exceperis, chariorem in terris fæminam Christus non habuerit, peccatrice Magdalenã. *Mæc* inaudita Christi Clementia me cogit, ut hodie ab omni rigore abstineam, totumque hunc sermonem in impropria pronum, demulcendis peccatoribus impendam. Bonã ergo pace & veniã illorum miserabilium, qui obstinati in malo parati sunt in divinã Bonitatis despectum æternum perire, nolo eorum causã inutilem hodie operam addicere; potius animos addam iis, qui sincero corde proficiuntur, quod libenter velint se totos DEO dedere, illum desiderant, illum astiment, illum suspirent, sed quod nimis magnos peccatores se agnoscant, inde diffidant, posse se ad sanctitatem pertingere. Verum ne desperent illi, ne turbentur, vacillas tantum mihi aures, animos attentos præbeant, ego enim demonstrabo, id non minus in eorum potestate esse, quàm cuiusvis alterius ipsis longè melioris.

II. Ne verò suspicemini, animũ mihi esse dicendi de rebus minimè practicis, verum de iis solum, quæ in Idæa, & speculatione consistunt; potius persuasissimum habitore, me præbandum, assum-

assumpsisse, vos ipsissimos, qui hic praesentes estis, tamen si lascivis fortassis amoribus irretitos, aut odiorum rancore lividos, aut fuso sanguine recens contaminatos, aut fastu tumidos, aut avaritiâ victos, aut ambitione agitato, aut sensuum illecebris absorptos, vos ipsissimos, inquam, si modò non deficiat voluntas, veniam non solum noxarum omnium citò consequi posse, verum etiam in hisce terris ad tantam divinæ gratiæ amplitudinem, & in cæli gloria ad tantæ dignitatis excellentiam posse perungere, ut minimè iis invidere necesse sit, qui minùs vobis impii fuere. Hic tamen ab errore vobis cavete: nec enim ego dixerim ad id eminentiæ vos virium vestrarum adminiculo, aut arbitrii, & naturæ operâ evahi posse, miseros vos, si hac solâ basi spes vestræ inniterentur. æternum sanè de vobis esset conclamatum: quippe non solum ad tantæ sanctitatis fastigium, quod vobis ostendo, eluctari non possetis, sed ne quidem è vitiorum barathro, cui immergi jacetis, exurgere. Verum animos sumite peccatores dilectissimi, nec enim ad tanti operis executionem vos soli estis, sed DEUS vobiscum, vosque DEO juncti, quid autem vobis promittere non poteritis, omnipotentis brachio roborati? *Quod per naturam est impossibile, per gratiam DEI non solum possibile, sed & facile sit.* Bernardo teste, qui id expertus est. Dicite, Auditores, si quis Prophetico spiritu afflatus, Mariam Ægyptiacam, tunc temporis accessisset, cum vanitati & illecebris dedita, Idolum amantium,

Alexandriæ prostraret, idemque his verbis fuisset allocutus: Ausculta fæmina, veniet tempus quo non solum deliciis omnibus, & voluptatibus spontè tuâ valedices, sed intra silvarum horridos conclusa recessus, hanc, quam modo dicam, vitam vives. Quadraginta septem annorum spatio vivi hominis vultum non videbis, verum lupis, & ursis, leonibus, & tigribus circumdata, minimè tamen invidebis illecebrosis juvenibus, quorum modò consortio frueris. Tres solum panes tecum in solitudinem portabis, illosque duos, & mucidos, his famem franges sedecim annorum intercapidine. Illis absumptis camporum herbis & radicibus, instar feræ pascere, aquâ palustri restingues sitim, usque dum eò pertinges, ut omni, quo mortalium vita sustentari potest, cibo abstineas. Inde omni tecto destituta ac lare, omniq; veste, quâ operiaris, sustinebis jam tremens noctes brumali frigore congelatas, jam ardens dies æstivis caloribus urentes. Heu infelices oculi tui! adeo eris in illos crudelis, ut unius etiam horæ quietem illis concessura non sis, nisi jam hac conditione, ut planctu & matutino & vespertino omnem præsentem tuam stultitiam deplorent, hic ipse verò sopor intercisus, qualis erit? ille nimirum, quem sperare potes vel extensa super asperas rupes, aut virgula spinis exasperata, Saxi præcordia, pugnis ora contundes, ac in deliciis numerabis, dorsum aut tribulis, aut flagris dilaniare. Hoc ego tibi annuntio, & hoc Tu, mihi crede, facies.

Ee 3

Dicite,

Dicite, vos oro, & obtestor, Auditores, si quispiam in hunc modum peccatrici locutus esset, fidem penes dissolutam moribus juveniculum invenisset? an non risu & sibilis, id persuadere volentem excepisset? Quid Ego intra solitudinis antra, & Silvarum spelæa concludi? quæ absentibus vel modicum temporis amatoribus, animis linquor, & concido? ego tanta sustinere tormenta? quæ aciculæ puncturam, lethalem judico? ego cibo, potu, somno abstinere? ego loquelâ & risu, carere tantis annorum intervallis? Vah nugæ! hoc enim verò adinaton est, & fieri nequit! *Nec fortitudo lapidum fortitudo mea, nec caro mea aenea est.* Mortem potius quam vitam talem eligam. Et tamen certissimum est, Auditores, hanc e-
Job. 4. 12.] legisse, ac divina adminiculante gratiâ non tantum non impossibilem visam, aut laboriosam, verum jucundam & facilem, ut proprii oris oraculo Abbati Zosimo asseveravit, cui morti vicina animum aperuit, & sermone cum Jobo quoque commutato palam confessa est: *hæc mihi sit consolatio, ut affligens me dolore non pareat.* Quid ergo vos mihi ob-
Job. 4. 10. jicere non esse vos ad excelsissimam sanctitatem comparandam habiles? Erratis enim verò, erratis: quâ de causa? dicam. In hoc enim præsentis statu peccatorum sanum judicium ferre non potestis de eo, quod eritis in statu robustæ virtutis ac perfectionis. Verum, quid interest? Etiam æger, ea sibi possibilia, non existimat, quæ sunt propria sanis uti cursus, saltus, luctæ,

pugilum palestræ, equorum agitationes; & tamen omnia hæc potest sanus? *Non potest me sequi modò.* Ita *Joh. 13.* quondam Christus Petro, imbelli etiamnum ac debili, *non potes me sequi modò.* Quid ponè subjunxit? *Se. 1. 14. 15.* *quæris autem postea,* quod Augustinus *temp.* no interprete, idem erat, ac dicere: *eris sanus, & sequeris me.* Alius certe rerum status erit, mens alia, aliud robur, quando in corde vestro divinarum, consolationum torrentes inundabunt, quando non obscure, ut in præsentiarum, verum clarè mortalium bonorum caduca vanitas, & æternorum stabilis constantia apprehenditur, quando dæmones tentationibus suis impetere vos non audebunt; quando divinæ mentes tutelâ suâ vos fovebunt; quando cælum totum in vestri favorem se superfundet, verbo, quando Deo servire vobis tam amicum erit, & facile, ac si à natura foret congenitum.

III. Quis vestrum non obstupescit? Si capreolum per ardua montium tantâ levitate currentem aspiciat? ut nec arenæ quidem vestigium imprimat? perdicem tantâ celeritate volantem, ut nec sagitta arcu excussa illam assequatur? Prima fronte cuius videbitur animantia illa, in fine sui motus necessario debere & sudore diffuere & lassitudine deficere, quasi post immanem laborem exantlatum; & tamen nihil tale experimur? est enim utriusque genio summè conformis, & velox cursus capreæ & perdicis pernix volatus: quis nostrum non brevi contabesceret? si in sub-
terra.

terranea specu commorandum esset? & tamen talpa ibidem tanquam in domo sibi connaturali pinguescit? quis non suffocaretur? si sub undis habitare deberet? & tamen ibi in loco suo proprio piscis salit, & vivit? quis non redigendum se in cineres arbitraretur? si in mediis sibi flammis morandum esse videret? & tamen ibi Salamandra vivit intacta & læta? Ita nemo sanè affligitur, sed gaudet potius, si Philosopho fides est, operatione sibi naturali: *Quodcumque secundum naturam fit, jucundum est.* Si ergo & vos tandem in eum statum redigeremini, ubi & lachrimæ & pœnitentiæ opera, & orationes sacræ secundum naturam fierent, an non hæc & possibilia & simul suavia acciderent? Ita omnino. Jam verò sciatis velim, longè majus esse adminiculum, quod divina vobis gratia subministrabit. Si enim vires illas, quæ à natura solum proveniunt, metiamini, illas tam debiles, tamque limitatas deprehendetis, ut ipso exercitio, & temporis morâ languescant, quemadmodum & perdix longo volatu, & caprea diutino cursu fatigatur. Aliter accedit gratiæ divinæ, hæc enim non solum nullo exercitio lassatur, juxta id, quod de justis Isaias asseruit: *current, & non laborabunt, ambulabunt, & non deficient.* Verùm etiam vigorem identidem & incrementa sumit, adeo quidem, ut tanto majorem in divini servitii semita facilitatem experiatur homo, quanto magis in eodem stadio decurrit, & fatigatur: quin id potius, quod Divus Ambrosius affirmat,

considerate. Ait ille, justum nonnunquam eò pertingere, ut difficilius illi vitium accadat, quàm virtus: *Ita in Apoc. facilis redditur in progressu virtus, ut difficilius sit, male agere, quàm bene.* Gravius ei accidit ab oratione desistere, quàm eidem multis horis vacare, difficilius pœnitentiæ opera dimittere, quàm illa etiam magno cum rigore usurpare? In cujus rei testimonium appositè hic adducitur id, quod in Patriarcha Abrahâ nonnulli contemplantur. Ad hoc enim, ut ad filium sacrificandum, citius & alacer sese accingeret, non requirebatur aliud, quàm nutus Dei unicus isque levissimus: *Dixit DEUS, Abraham, Abraham.* Ut autem à sacrificio desisteret, clamorem Deus addere debebat & clamorem fortissimum: *clamavit Abraham, Abraham.* Usque adeo verum est, ajunt, plus operis requiri, ad justum à bono abstrahendum, quàm ad id extimulandum. Cur ergo vobismetipsis diffiditis? ad excelsum sanctitatis gradum posse pertingere? ad quem tamen non naturæ debilis & languentis viribus, sed vigore gratiæ robustæ & nunquam delassandæ estis deducendi? Ascendendum vobis, enimvero est cum Elia, ad montis Oreb inaccessum verticem, sed in illius cibi solidissimi virtute, qui intimis venarum vestrarum meatibus vires, & robur infundet. Omnino vobis cum Elia Jordanis rapidissimi alveus irajiciendus est, sed illius venerandi nominis adminiculo, quod in medio gurgitum, vorticumque vadum aperiet, Scala sublimis, & præceps

Rhetor. l. 7.
c. 11.

Gen. 22. 1.
& 8. 12.

H. 40. 37.

Ceps scandenda est, illique non ab-
similis, qualem Jacobus Patriarcha vi-
dit, nil tamen vobis timendum, Deo
ipso manum porrigente, scalamque susti-
nente, ut vos à casus periculo im-
munes conservat: *Dominus in iuxta*
Scala. An ullum Sanctorum viri-
bus, & virtute propriâ, ad singula-
rem virtutis gradum effectum esse pu-
tatis? minimè certè, si Davide cre-
dimus: *Brachium eorum non salva-*
vit eos. Erant sanè eadem nobiscum
naturæ debilitate infecti, eodem luto
formati, eadem carnis farinâ com-
pacti, sola DEI gratia fortes effecit:
dextera Domini fecit virtutem.
Animos ergo sumite peccatores, uni-
co hodie firmo animi decreto opus
est, & Sancti eritis: *In DEO faciemus*
virtutem, & ipse ad nihilum deducet
inimicos nostros. In DEO facie-
mus virtutem, & ipse ad nihilum
deducet tribulantes nos.

IV. Sed unde mihi certum est, di-
cetis, DEUM gratiam tam potentem
& efficacem suppeditaturum? Quid?
unde vobis certum est; Vah impru-
dentissimam vocem? utinam nun-
quam labris vestris excidisset! for-
tasse enim longè magis Deum, ob
immodicam diffidentiam exasperat,
quàm omnes noxæ vestræ præterite.
Cur enim suspicemini Deum vos per-
æquè in numerum familiarium suo-
rum, servorumque intimorum, &
confidentissimorum amicorum, non
admissurum? si modò vos iis accenferi
dignemini? an non enim totum san-
guinem suum vestri non minùs amo-
re quàm cujuslibet alterius, etiam

sanctissimi profudit? an non illi tan-
tidem statis, quanti quælibet Thais,
aut Pelagia, aut Guilielmus, aut Au-
gustinus steterat, pro hisce sanè non
plus pertulit, quàm pro quovis ve-
strum. Sanè singillatim recordaba-
tur vestri, dum sudore sanguineo in
horto Gethsemani perfunderetur, ve-
stri meminit, dum crucis trunco
affixus cum morte luctaretur, dum
suspiraret, dum singultiret, dum plan-
geret, *cum clamore valido & lachri-*
mis preces offerens; cur ergo eandem
illi de vobis æstimationem esse diffi-
ditis, qui idem pro vobis pretium
solvit? Verum quidem est, pro tan-
tis laboribus vestri amore exantila-
tis vices ipsi reciprocas pessimè vos
rependisse, id enim verò fateor, &
deploro. Sed an ipsum pejus fortè
Petro tractastis, CHRISTUM
pernegate? quem tamen postea
tam charum Christus habuit aut Pau-
lo persequente? quem tantis subinde
Christus favoribus cumulavit. Quod-
si & pejora in ipsum facinora delig-
nassetis, vos beatos! quibus res cum
Deo est, non cum hominibus? *Non*
faciam furorem ira mea, protesta-
tur ipse per Oseam, *non faciam fu-*
rorem ira mea. Cur illud? *quo-*
niam Deus ego, & non homo. Si
quem hominem forte gravi injuriâ
affecistis, quantumvis postea offen-
sæ venia data sit, ista amicitiz fæde-
ra, pax stabilita, & publicata, non
tamen unquam ex integro ei confi-
ditis; & sane ratio id faciendi non de-
est, sicut enim ferrum quantumvis
politicissimum antiquam rubiginem
facile

facile induit, aut titio licet extinctus, citò flammam concipit, aut mare placatum brevi iterum intumescit, ita inimicus reconciliatus facillimè veteri rancore exasperatur. David sanè, juvenis non minori prudentiâ, quàm mansuetudine præditus, non semel tantum, & generosissimè quidem ignovit Sauli, à quo ad mortem quærebatur, veniâ eum in spelunca donavit, dum vestimenti limbum abscidit, pepercit illi in tentorio, dum hastam à pulvinari abstulit, nunquam se tamen manibus ejus commisit posthac, quantumvis Saulem dolentem, & præteritorum penitentia ductum agnosceret, etiam lachrimantibus oculis obtestantem, & regiâ interpositâ fidelitate. Usque adeo nulla pax cum hominibus stabilita, si Augustino credimus, ex toto secuta est: *Apud homines nunquam plena est indulgentia*. Id tamen penes Deum falsissimum est, ut idem Sanctus Doctor as-

De dil. Deo
1. 12.

severat. *Sic enim Deus ex toto indulget, ut jam non damnet ulciscendo, nec confundat impropetando aut minus diligat, imputando.* Ut adeo ipsi plenissimè possimus confidere, penes quem nullus præteritis criminibus locus est; si illa modò in præsentiarum detestemur. Ego sanè divina identidem volvens, & revolvens oracula, nunquam deprehendi, Christum vel verbulo, etiam è longinquo, culpæ præteritarum mentionem fecisse; nec enim Magdalene suas turpitudines, nec Matthæo usuras, nec Zachæo fraudes, nec Petro perfidiam, nec Thomæ incredulitatem objecit,

R. P. Segneri Quadragesimale,

cumque vel semel infidæ civitati Hierosolymæ, commissa crimina exprobrare statuisset, ut notat author operis imperfecti, quâ obsecro verborum formulâ, quibus verbis usus est? *Jerusalem, Jerusalem, ait, quæ occidis Prophetas, & lapidas eos, qui ad te missi sunt.* Quid hoc? an non Hierosolyma plures antè hac Prophetas occidit, aut lapidavit, quàm præsentis tempore interemerit? Ita sanè; & tamen Deus minimè dixit: *quæ occidisti, & lapidasti*, sed potius, *quæ occidis, & lapidas*. Deus enim culpas præteritas & remissas, non æstimat, sed præsentis duntaxat, & nullâ adhuc veniâ expiatis. Certè nequaquam fieri potest, ut præmissa illa Dei magnifica, cassa fiant & irrita, Prophetarum ore promulgata, quibus se peccata nostra instar saxi gravissimi in maris profundum projecisse testatus est, ut porro non possint emergere: *Projiciet in profundum maris omnia peccata vestra.* Alibi verò, quòd ea nubium instar avolare, & disperere fecisset: *delevi ut nubem iniquitates tuas.* Rursus: *delevi ut nebulam peccata tua;* & iterum: *convertam eos, quia miserebor eorum, & erunt,* (quid dici potest amplius?) *& erunt, sicut fuerunt, quando non projeceram eos.* Eo, ait, se nos pretio habituros, & loco, ac si nunquam in illum deliquissemus. Inter homines sanè id rarò accidit. Pater enim, filio morigero semperque obsecundanti plus amoris exhibet, illi autem, qui contumax fuit, & indocilis, severitatem ostendit.

Mich. 7. 19.

Isa. 44. 22.

Zach. 1. 4.

Fff

Prin-

Princeps vasallis nunquam foedifragis plus favoris; aliquando rebellibus minus demonstrat. Belli Dux militibus semper fidelibus magis favens, seditiosis magis inexorabilis est. Non ita Deus, subjungit sanctus Pontifex Gregorius; tamen enim hactenus semper ipsi infideles, discoli, ac immorigeri fuerimus, id tamen pretio & favori, ac affectui divino erga nos nihil adimit; imò si illum ut innocentem amemus, ut innocentes redamabimur. *Sic penitentes recipit, sicut justos.* O solatium! *sic penitentes recipit, sicut justos,*

V. Cæterum ut veritatem hanc magis perspicuam faciam, liceat observationem annectere, non solidam minùs, quàm elegantem, DEUM nempe ergo homines morum innocentia & sanctitate Illustris, tantum benevolentia nunquam demonstrasse, quantum non iis quoque exhibuerit, qui post multas ipsi illatas injurias, tandem se divinis servitiis dederunt. An dubitatis? quin attentos mihi animos præbete, & sanè plenos solatii relinquam. Innocentum turba Josuam jactitat, qui solis currum stitit? *Obediente Deo voci hominis.* An non ad id potentia etiam Mutius pervenit? qui è latrone silvarum famosissimo, in mansuetissimum earundem incolam evasit, quin potius Mutium inter & Josuam id discriminis intercessit, quòd, cum Josuæ solem in caelis figeret, illustris illius victoriae causa, quam unius diei spatio de quinque reportare Regibus debebat. Mutius ob causam longè minoris momenti idip-

sum obtinuerit, nempe ut ante solis occasum, ad hospitium, quo mittebatur, pertingeret. Elias sanctus & innocens, pluvias ad obsequia sua & nutus paratas habuit, idipsum penitentes inter, Jacobus Anachoreta obtinuit, qui virginem prius oppressit, mox interemit. Daniel innocens, feras belluas ad pedes suos prostratas, & reverentes habuit, sed an non & inter penitentes ipsum gratia Guilielmi Aquitaniae consecutus est? prius derisor Ecclesiae, mox etiam hostis, & persecutor? Si tergemini illi Babylonis juvenes flammis injecti minime arserunt, an fortè arsit Afra prius metrix, tum continentiae speculum, minime profecto, Auditores, illa quidem victimam se DEO consecrandi desiderio mortua est, non tamen arsit, nec combusta est. Oleum igne bulliens nocere non poterat Joanni cuidam innocenti, novi perbene, verum pix pariter ebulliens nil damni afferre poterat Bonifacio penitenti. Quid de celeberrima illa MARIA Ægyptiaca superius laudata dicam? nunquid & illa multoties super aquas ambulavit? Raymundo Pennafortio haud absimilis, qui tamen semper sanctissimus erat? an non plurimorum annorum spatio cibi omnis expertis vixit, Catharina Senensis similis, quæ nunquam impia fuerat? Si Iræne virgo innocens Genii sui tutelaris auxilio ex carcere extracta est, nunquid idem opis & favoris Genebaldo penitenti Episcopo idem Angelus præstitit? Si sanctissima Scholastica fratri suo Benedicto columbae figurâ apparuit,

Jos. 10, 14.

nunquid eodem schemate Maria pœnitens cognato suo Abrahamo visa est; nunquid majus erat à Crocodilo longo tempore serviri, quemadmodum Theodora de adulterio patrato pœnitens experta est, quàm aut à cervo lactari, ut Ægidium, vel ab urso coli, ut Agapitum, aut lupum habere obsecundantem, ut Norbertum, qui omnes innocentiae meritis inclaruere; sed longam ego hic telam texerem, si partitim & diffusius commemorare vellem, quòd Deus nullo privilegiorum ac gratiarum genere parior fuerit erga pœnitentes, quàm erga sanctos, id quod Divus Gregorius perappositè indicavit dicens, æquè lapidos palato suo cineres, quàm panem fuisse. *Cinerem tanquam panem manducabam.* Mihi sanè satis est hæcenus vobis demonstrasse, noxas præteritas penes DEUM minimè obesse, quotiescunq; illas animi dolor, & contritio ignis instar, terrâ purgantis, haud aliter, quàm spinas & arbusta absumpsit, de quibus nulla porro apud homines memoria superest. Si ergo nil obsunt noxæ præteritæ, quid timetis amplius peccatores; quid dubitatis? certissimos enim vos facio, DEUM non minùs vos, quàm sanctissimos quosque amore complexurum, magnòque in pretio habiturum, nec quicquam ille aliàs per Ezechielem jurejurando se obstrinxisset: *Impietas impij non nocebit ei, in quacunque die conversus fuerit ab impietate sua.* Si enim ex eo, quòd magni peccatores fueritis, ad sanctitatem porro eximiam contendere non pos-

seis, certè præterita crimina nimium quantum vobis nocerent. Erigite ergo animos, certòque vobis persuadeate, locum vobis maximos inter Sanctorum relinqui, si modò eorum numero velitis accenseri.

VI. Quin potius è contrario vos impugno: vos enim ex eo, quòd magni peccatores fueritis, DEUM vos è Sanctorum insignium numero exclusurum arbitramini, ego ex hoc ipso, quòd tales fueritis, evinco, vos à Deo in sanctorum grandium numerum aggregandos. Dicite obsecro, multiné anni sunt, ex quibus peccatis immersi vivitis? Eja an non ita est? Ego quidem id minimè crediderim, sed demus id esse. Cur ergo existimatis tantà DEUM patientià, tantas à vobis injurias sustinuisse, tantas blasphemias in lusu, tanta in contractibus perjuriam, tantam immodestiam, & petulantiam in templis, tantam duritiem erga pauperes, tantum rigorem contra dicatas Deo Personas, quæ quidem id genus delicta sunt, quibus directè divinissima illius Persona appetitur. An non à primo scelere, quod patrastis juvenes, vitæ vobis telam abrumpere potuit? quantas indies occasiones nactus est, aut fallente vestigio vos præcipitandi per devia, aut è fenestris dejiciendi, aut mergendi fluminibus, aut telis & sagittis ferendi, nec tamen fecit? sed incredibili patientià vos toleravit, imò fortunatos effecit benignitate summâ? Quale obsecro hoc signum est? nunquid quòd rem grandem reciproce à vobis expectet? non vos tantis im-

Fff 2

pensis

Him. 10.

penſis vivos conſervat, ut ipſum continuo offendatis; non propterea hor-
torum fructus ſubminiſtrat, & re-
ſtaurat famelicos, non aquarum fon-
tes propinat, & ſitientes refrigerat;
non collum auras mites facit, & an-
helos reficit potiùs hac potiſſimum
ratione vos vult obſtringere, ut tan-
dem deditiorem veſtri facere cogami-
ni, aut amore, aut fortitudine tan-
tæ bonitatis expugnati, utque vos tan-
tò majori fervore illius ſervitio con-
ſecretis, quantà prius malitià illum of-
fendere laboraſtis. Non ergo mihi
porrò obijciatis, ex eo quòd pecca-
tis plurimis Deum laceſſiveritis, me-
ritò vos dubitare, an ulla Deo de vo-
bis cura ſit, niſi enim vos unicè cordi
haberet, jam pridem ſanè abrupto
vitæ ſtamine aut cum damnanis fre-
miſſet, nec vobis hac ipſa die ad con-
cionem audiendam ſtimulos injeciſ-
ſet, ut vos lucrari conaretur. An
nunquam fortè audiviſtis id DEO in
more poſitum eſſe, ut peccatores
perſidos & perditiffimos vel maximè
Luc. 19. 10. & ſtudioſiſſimè veneretur? *Venit filius
hominis querere quod perierat.* Cer-
tè venator impiger, ibi vel maximè im-
mittit vertagos ubi feram pertinaciſſi-
mam latere animadvertit; Medicus
peritiſſimus ibi artis ſuæ induſtriam
locat, ubi morbus eſt vel maximè pe-
riculoſus. Navarchus ibi ſuam glo-
riatur impendere peritiam, ubi ven-
torum contrariorum furia dominantur.
Advocatus expertiſſimus ibi
animi dotes & doctrinam adhibet,
ubi de cauſa propè conclamatum eſt.

Agricola exercitatus ibi operam liben-
ter admovent, ubi tellus minus frugi-
fera eſt & ad culturam pertinax. Cer-
tè miſeriæ veſtræ divinam miſericor-
diam non proſternunt, verum acunt
deſideria amoris ſui ſubtiliſſimum vo-
bis exceſſum demonſtrandi, ut quem-
admodum Apoſtolus dixit: *ubi ſu-
per abundavit delictum, ibi ſupera-
bundet & gratia.* Si modò vos eidem
correſpondere parati ſitis, ſinùque
pandatis ad recipienda illa gratiarum
diluvia, quæ ille vobis affundere
promptiſſimus eſt.

VII. Minimè me latet, ex parte
veſtra ſingulari labore opus fore, ma-
ximè in principio, uſque dum pravis
conſortiis vos ſubducatis, & laſciviæ,
& ludis, & lucris, aliisque deliciis ille-
cebriſis, quorum longo tempore
uſum & habitudinem induiſtis. Sed
eja alacriter ad opus, hæc enim nova
DEO erit occaſio majori vos affectu
excipiendi, vosque majori liberalita-
te & munificentia attrahendi. Certè
filius ille prodigus, qui libertatis amo-
re inefſatus extra lares paternos ſecu-
lum ſibi aureum fingeat, ſemper
Apicianis luxibus in commeaſtationi-
bus, conviviis, & proſperitate affluens,
deprehendit tandem ex aureo illo
quod ſibi ipſi ſinſerat ſæculo, nil aliud
ſibi eſſe reſiduum, quàm juglandium
paſtum. Unde deſectus, afflictus,
vilis, reditum meditabatur ad domum
in qua natus eſt paternam, & patris
pedibus ſupplex accedere, veniamque
efflictim rogare: *Surgam, & ibo ad
Patrem meum.* Hoc autem ſanctioris
animi propoſitum, non amor & cha-
ritas,

De fil. Prodig. Serm. 2.

ritas, sed proprii commodi studium, famis, nuditatis, squaloris & sordium calamitas extorlerant, juxta eximiam Divi Chrysologi effatum: *Fames revocat, quem saturitas exulârat*. Et tamen, ô quanto amore receptus est? debebat enimvero Pater dicere redeunti: Ah! ingrâte fili! jam tandem ad Patrem redis, cum nemo amplius rerum tuarum satagit, vah dum amicorum copiâ afflueres, & voluptatum delitiis, genitorem tuum nec salute dignatus es; merebaris proin à me repelli, eorum sumptibus sustentandus, cum quibus opes familiæ, & patrimonium dilapidâsti merebaris paternæ domûs limine excludi, pro filio meo non haberi, imò ex oculis meis in malam crucem abigi. In hanc sanè verborum formulam videtur pater prorumpere debuisse, saltem in cautelam filio salubre documentum; verùm nihil horum dixit genitor: potiùs exemplum pietatis à mari desumpsit, quod fluvios ad se redeuntes non objurgat, nec illis exprobrat, quamvis longis ambagibus fugitivi per orbem erraverint, non supplices fieri postulat, non magnâ morâ eorum vota suspendit, sed continuò immenso ipsos sinu, unde primò fluxerant, recipit, suorumque quos continet thesaurorum facit participes. Haud aliter senex optimus filium reducem, ac pœnitentem obviis ulnis amplexus & osculatus est, strinxit, atque lachrimis perfudit; tum proferri illicò splendidissima vestimenta, præstò esse famulitium, oppiparum instrui convivium, & musicorum mo-

dulos insonare jussit; & quod maxime mirandum, anulum aureum digito inseri: *date annulum in manu ejus*. Quod ætate illa luculentissimum signum erat filii charissimi, quippe cui sigillum committeretur: jam ego in hunc modum ratiocinor. Si tantâ benignitate à Deo recipitur, talis notæ filius, qui ad illum revertitur, non alia de causa, quàm quòd fame se sentiat emori, & squalore ac nuditate tabescere, quid de vobis dicam, Auditores, qui ad DEUM revertimini, eo potissimùm tempore, quo omnium commodorum ac deliciarum copiâ abundatis, dum prosperis fortunæ velis evecti, amicorum coronâ circumdati, divitiis, honoribus, ac variarum relaxationum diverticulis affluitis? totùmque hoc Dei amore relinquitis? O quo affectu vos suscipiet? quâ promptitudine, quâ facilitate? an non suggeret largiter, quidquid ad eximiam vitæ & morum sanctimoniam, ad quam aspiratis, erit necessarium? dolore vos sincerissimo & perpetuo noxarum commissarum donabit, quod sanè nectar illud delicatum, & dulce est, à DEO per Isaiam promissum, cum diceret: *in- 17, 16, 9, ebriabo te lachrimâ meâ*. Margarita de Cortona olim Christum secuta est, qua de causa? quia à Patre baculo è domo fuit expulsa; Christus tamen illam non dedignatus est habere velut amicam charissimam. Paulus, cognomine simplex, se Deo consecravit & cur hoc? quia thori consors gravissimam ei infamiam inusserat; Christus tamen non dubitavit illum in ser-

vorum insignium numerum accensere. Plures alii divino servitio accessere, solo timore temporalis cuiusdam periculi, aut calamitatis impulsu, ita Arsenius ille Romanus fecit, insidiis Arcadii impeditus, ita Ephrem Syrus, carceri mancipatus, ita Moyses Æthyops inimicis circumdatus, ita Gerardus Clarefollensis, in prælio sauciatus, ita Romualdus Camaldulensis, à Justitiæ ministris quæsitus, Deus tamen eosdem singularissimâ favoris, & amoris teneritudine complexus est, eaque quâ in præsentiarum gaudent, sanctitatis famâ fecit conspicuos. Quid ergo faciet vobis? qui locupletes, liberi, felices, vegeti omnem ipsi vitam consecratis? non tecti, aut paterni laris penuriâ, quo recipiamini, quia palatia inhabitatis, non panis, victusque defectu, quo sustentemini, quia divites opum, multitudine gaudetis; prædiorumque, non infamiæ imminentis metu, cui eripiamini quia omnium existimatione & honore claretis, non inimicorum timore, non mortis formidine, non improvise sortis adversæ eventu, quia & fortes & amati, & fortunatissimi estis; sed ideo solum? quia divinam servitutem, omni caducæ, fluxæque vanitati spontè præponitis, ad vos ipsos vincendos, subjugandosque, ut per universam Dei Ecclesiam pulchrum illud demissionis miraculum, in vobis effulgeat, quod spiritu Prophetico indicavit Isaias prædicens, etiam leones tandem visum iri, qui dimissâ ferarum venatione abhorreant à carnibus, &

palatum paleis boum instar, admoveant? *Leo quasi vos comedet paleas*, 4. 4. Et adhuc dubitare potestis? an à se vos Deus fortè abigat? an vos cordi habeat? an vobis faveat? an vos amet? an vobis blandiatur? totum id vestro iudicio relinquo. Si vobis id possibile videtur; diffidite ipsi, per me licet, cùm verò ratio omnis vos in spem erigat, quid porro timoris, quid suspicionis, & umbræ vobis reliquum est, ut acquiescere nolitis, palamque confiteri? Vos, quantumvis in præsentiarum maximos vos peccatores agnoscatis, aptos tamen esse ad eximiam sanctitatem?

VIII. O si ipsa vos calamitas vestra doceret, spem vestram in Deum erigere! Mysterium sanè tremendum in divinis oraculis invenio, jam olim à Divo Hieronymo observatum, fuisse nimirum olim plerumque sortem longè feliciorum eorum, qui secundogeniti fuerant, præ illis quos primogenitorum nomen insigniebat. Primogenitus erat Cain, hunc tamen favoribus Abel præcessit. Primogenitus Ismaël, charior tamen Isaac, primogenitus Esau magis dilectus Jacob. Primogenitus Ruben, gravior tamen Judas, Primogenitus Manasses hunc tamen Ephraim præcessit. Primogenitus Eliab, Davide tamen posterior, atque hunc in modum alii plures. Sed quid ego per primogenitos intelligo? Innocentes nimirum & sanctos, (ita Theophylactus, ita Tertullianus, ita Cyprianus docuere,) bonâ tamen eorum veniâ dicere liceat, illos in Ecclesia à Deo non esse collocatos

catos in sublimiori gradu quàm secundogenitos, quos appello pœnitentes; quia videntur his illi potius postpositi, video sanè pro Principibus in Ecclesia haberi non Joannem Geminum, qui innocentissimi fuerant, sed Petrum perjurum, Paulum sanguinarium; sed cur isthoc? ne miseri nos pœnitentes nimium animis dejiciamur, si è nimis profundo iniquitatis barathro nos emeruisse videamus; ò ad quantum dignitatis & excellentiæ gradum, etiam nos, si modò non desit animus, evehi possumus? ad quantam felicitatem, ad quantam fortunam? quin ipsis innocentibus meritorum cumulo antestare, nos, nos inquam, licèt nunc inferiores gradu, illis æquari, quin illos prætergredi possumus, & multum illis excellere sanctitate, quemadmodum tantâ nominis sui gloriâ fecit Magdalena. Quid ergò posthac faciendum est? respirate tantisper, & actutum audietis.

PARS ALTERA.

IX. **Q**Uicumque pensculatius solatium illud grande consideraverit, quo peccatores hætenus animavi, videbit sanè non in eum finem fecisse, ut quisquam eorum dictam num sibi in Aconitum convertat, & vel minimum inde desumat argumentum, non spei ad surgendum è vitiorum ceno, sed præsumptionis ad eadem porro inhærendum. Si tamen quispiam eò deveni-

niret insaniam, sibi imputet miser; mihi sanè tigridis instar in eum insiliendi animus foret, ac objurgandi tamdiu, donec probè intelligeret, discrimen manifestissimum, quo prædestinati ab improbis discernuntur, illud esse, quòd illi è divinæ misericordiæ magnitudine motivum capiant de noxis suis cum fletu dolendi, isti verò ansam, easdem vehementius accumulandi. Aliud sanè est ad divinam misericordiam post peccatum recurrere, & longè aliud, peccare liberrimè, eò quòd ad divinam Clementiam deitur recursus. Primum est DEUM velle inducere, ut veniam sceleri largiatur, alterum verò, ut crimen protegat, ac tueatur. Sed quia tantam insaniam à nullo Auditorum meorum timere possum, ad vos revertor, qui jam peccatis lassati, ad DEUM regredi statuistis, ut tanto vos eidem fideiiores posthac exhibeatis, quantò minùs reverentes Divinæ Majestatis fuistis. Sed quâ tandem ratione ad sanctitatis tam eximiæ fastigium vos erigeris? qui hætenus in profundo scelerum abiisse delituistis? facile vobis persuadebitis, velle me, pededentim, deaque gradu in gradum ascendatis, hodie ab his illecebris desistatis, cras ab aliis, hodie huic pravo consortio vos subducatis, cras alteri, atque ad eò sensim sine sensu perfectionis clivum conscendatis; sed vestrâ pace & veniâ, alio vos ego tramite deducam. Quamdiu enim in hunc modum loquimini, nondum firmiter satisque divinæ gratiæ auxilio inniti didicistis, nec recordamini ad
tam

tam altum verticem superandum pedes vestros minimè sufficere, sed alas gratiæ requiri. Dico ergo vobis, si serio ad sanctitatem aspiratis, resolutione magnanimâ opus esse; etenim magnos peccatores inter, & alios homines vel virtuti assuetos, vel saltem vitiosis habitibus non infectos ingens intercedit discrimen; siquidem his, quamvis gradatim & lentè procedant tandem tamen, ad perfectionem eleuantur, utpote, qui non singulis passibus pravorum habituum pondere retrahuntur; magni autem peccatores si in ascensu tam lubrico non ferantur passu concitato, protinùs retrolapsi aguntur in præceps; atque adeo si animum ad illos placet reflectere, qui è profundo criminum cæno ad eximiam sanctitatem ascenderunt, videbit illos quasi saltu unico illuc pertigisse, quo se à principio statim vehementi impetu librârunt. Considerate Pelagiam celeberrimam illam Antiochiæ peccatricem; vix animum ejus emollivit Deus, dum Nonnum Episcopum è cathedra dicentem auscultaret; cum illicò eidem loquendi desiderio inflammata est; certum cum impetrare non posset, ut ad privatum alloquium admittere, ausa est in publica Synodo confidentem accedere, & in Augusto illo Patrum concessu ad pedes ejus advolvi, insuper habitis populi sarcasmis, amassiorum indignatione, rivalium discursibus effusissimis; ibi lachrymis inundata, ac animi dolore intimè contrita, scelorum veniam rogavit. An enim multum illam temporis insumpsisse

credit, ut primò consortia inhonestæ deferret, deinde colloquiis incelebrosis abstineret, ac tandem in desertum confugeret? Vix tertia, à mutato in melius animo, dies illuxerat, cum pretiosæ suppellectilis suæ universæ, peristromatum, vestium, eboris, auri, gemmarum, numero & rationibus initis, omnia ad sancti sui ventris pedes abiecit, in pauperum turmas ad ejus libitum dispersiendi. Mox domum reversa, quantos in mancipatu servos, servasque numeraverat, libertate donavit. Octavo subinde die tota à capite ad calcem asperro, & horrendo cilicio corpus induit, ac peregrinæ instar squalidæ Hierosolymas profecta, ibique sanctorum mysteriorum monumenta venerata, angustæ sese cellulæ inclusit, è qua non priùs egressa est, quàm felix animus ad cælos avolaret. Quid de Thaide illa Ægyptiaca memorabo? cujus vultus Idolo, nescio plus ne auri an sanguinis immolatum; petiit illa ab Abbate Paphnutio, à quo ad Deum conversa erat, trium duntaxat horarum spatium, antequam se virginum, solitariæ vitæ studiosarum, claustro abderet, vitam porro in continua commissarum noxarum detestatione peractura. Illas ipsas autem tres horas cui rei impendit? nisi, ut quidquid unquam ab Amasiis dono datum acceperat, in unum cumulum colligeret, ac in platea publica, præsentente numerosâ populi coronâ, tanquam infandæ impuritatis spoliū flammis exereret. Ita pariter, repente sanctus evasit sceleratus ille Galganus,

ganus, nobilis quidem profapia, sed vitæ perditissimæ Juvenis, qui virtutis semitam tam pernici pede emensus est, ut initium inter, & finem vitæ, pænitiâ famigeratissimâ, inter Eremitas Senenses traductæ reliquerit unius solum anni intervallum. Ita Margarita de Cortona, ita Angela de Fulignis, subitò in sanctam mutata est; ita Guilielmus Aquitanix Dux, qui scelus sibi à natura congenitum esse gloriabatur, vix dolore, & pænitiâ confusus ad Divi Bernardi pedes procidit, cum qui lupus ceciderat, agnus surrexit, & pænitens erectus est, qui lapsus erat persecutor. Tum quantocyus Silvarum Spelæa querere, ubi se irato cælo subduceret; divitias cum mendicitate, crapulas cum fame & abstinentiâ, jocos cum singultibus permutare, carnem quam in deliciis, illecebrisque nutriverat, stimulis, & catenis opprimere! Eja ergo peccatores, hoc unum ego à vobis in præsentiarum efflagito, ut aclutum magnanimo quopiam decreto, Deo, quem tam graviter offendistis, satisfacere statuatis, & id, quod bene decrevistis, executioni quamprimùm mandetis. Certè divina gratia nescit moras: *nescit tanta molimina spiritus sancti gratia*, Si cor ingreditur, fulminis naturam imitatur, quod vix in nube genitum, rimam, quâ evolet, querit, adiutùmq; ad ingens facinus machinatur.

X. Neque vos ab hoc decreto timor retrahat, fortè ne ad mortem usque in capto illo, vitæ novæ, quam elegistis, generoso tenore non per-

R. P. Segneri Quadragesimale,

duretis. Sicut enim in vestra potestate est incipere, illo, quem Deus vobis largitus est, fervore, ita pariter in vestra manu est in capto persistere. An verò DEUS vobis deerit, postquàm ejus amore tanti momenti negotium suscepistis? an, qui vos peccatores recipit, ad se conversos repellet? cum tamen ipsemet testetur: *Et eum, qui venit ad me, Joan. 6. 37, non ejiciam foras.* Ecquis fundum comparat, & ei culturam negat? quis spargit semina, & fructum non colligit? quis domum ædificat? & illam non libenter inhabitat? Hortulanum aspice, qui sterilem arborem suâ industriâ & sedulitate reduxit ad frugem? hanc sanè præ cæteris in amoribus habet, quantumvis plures alia, sponte suâ, in pomario virecant, redit identidem ad eandem visendam, majori sollicitudine custodit, liberalius undis irrigat, studiosè & minutim putat, & quasi oblitus aut negligens omnium aliarum plantarum, cuicunque hospiti pomarium ingredienti, hanc, inquit, aspice, hanc intueri. An DEUM aliter vobiscum acturum creditis? postquam tantis ipsi sumptibus, tantâ diligentia, tantâ industriâ, tantâ mediorum varietate & copiâ stetitistis? ille, si nihil aliud in vobis, liceat ita loqui, suos certè labores amabit, & ut appositè in rem Tertullianus scripsit: *chariores sentiet, quem lucrifecit.* De Penit.

Animos ergo erigite Christiani, ego enim me vadem vobis, pænes Divinam bonitatem præbebo: *Ego planè sum Divinæ misericordiæ sponsor,* dicam

Ggg

De Mag.
grauis.Barnab. 2.
120.

dicam cum Nazianzeno. Quod si tantum animi vobis non est, ut cum Magdalena Christi pedibus advolvamini, illōsque lachrimis lautos, osculis signetis, velut amoris typo, ego ego vestris partibus perfungar, ac coram Christo prostratus dicam: scio Domine, quā plurimos bonitate tuā abuti, nec minū tamen illos à te patienter tolerari, alterius mentis est populus iste, qui supplex tibi accidit, ut, si quando quempiam sustines, misericordiā tuā ad offendendum te abutentem, à clementiā tuā folio non repellas ad te revertentem; quod si vel ipsa hāc petitione audax nimium & præsumptuosus videatur populus, ego ego pro eo pānas dem, in me omnem iram converte, ego enim toto hoc matutino tempore, in id unum incubui, ut absque ulla culpā reprehensione, itā audaces illos facerem, itā animosos, sed nunquid hoc facere debebam? O clementia admirabilis, o amabilitas singularis! ecce, quā non timeam indignationem tuam? dum in totius huius populi corona palam confiteor, & exclamo, quod & ego temerarius sapius ausus sim, me tibi opponere, te irritare, injuriis laceßere; tuum honorem pessumire: *peccavi, impiè egi, iniquè gessi, in omnibus justitiis tuis.* Tu verò eximiā pietate non solum me tolerāsti, sed gratiam, ut

me ipsum agnoscerem, non denegāsti, intra servorum & sacerdotum tuorum numerum me admisisti, verbi tui Divini prædicatoribus aggregāsti; quod si & in hoc munere tibi minime, ut diceret, respondeam, hæc enim verò mea culpa est, & malitiæ excessus, non bonitatis tuæ infinitæ defectus. An non ergo animos ad dam aliis, ut ad te revertantur? certe suggestui me minime admovere debebas, si tibi displicebat, à me plenius buccis misericordias tuas deprædicari. Jam enim non solum omni gratiam tuam petenti, promptissimā à te noxarum veniam promitto, verum insuper sanctā fide recipio, eum intra amicorum tuorum numerum, quantum ipse desiderat, admittendum; illi in tentationibus opem, in laboribus solatium, in periculis tutelam, in timoribus fiduciam, in bono robur & perseverantiam, ut quem admodum surrexit, ita & perduret, adpromitto. Tantum est, o Christiani, de quo vos ex hoc pulpito Apostoli fide securos facio: *qui capit in vobis opus bonum, ipse perficiat.* Vos autem tantā securitate animati, seriò cogitate, quid tandem magnanimum & generosum decernere velitis amore Christi, qui ex hac Cruce, sanè nil aliud agit, quā momentis singulis, vestri amore pati, ac languere.

